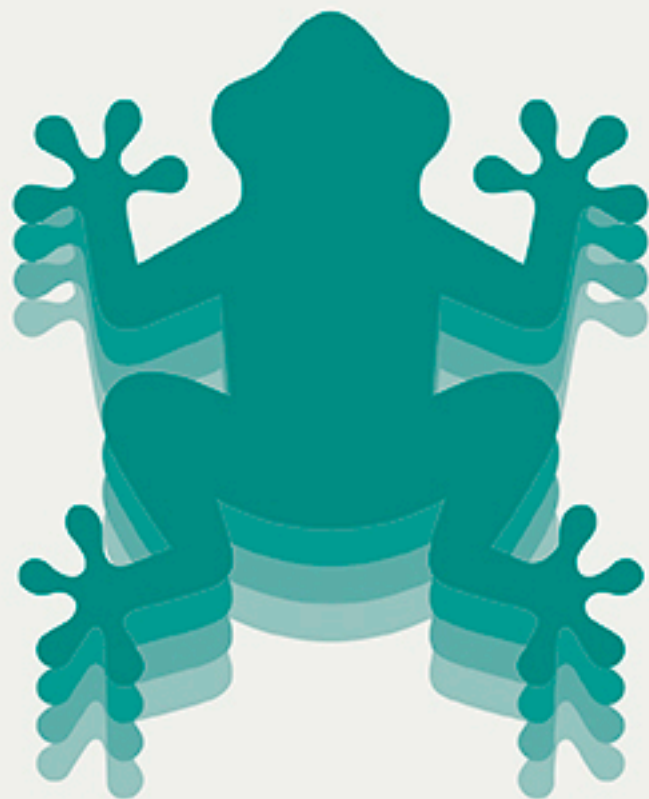

Tanrı'nın Bütün Çocukları Dans Eder

TIJURAKKATI

Dünya
Edebiyatı
Öykü

Çeviren:
Ali Volkan
Erdemir

Haruki Murakami, 1949'da Kyoto'da doğdu. Vaseda Üniversitesi'nde klasik drama eğitimi aldı. 21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden olan Murakami'nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada ellinin üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami'nin *Yaban Koyununun İzinde*, *Zemberekkuşu'nun Güncesi*, *İmkânsızın Şarkısı*, *Sınırın Güneyinde-Güneşin Batısında*, *Sahilde Kafka*, *Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu*, *1Q84*, *Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları*, *Koşmasaydım Yazamazdım*, *Uyku*, *Kadınsız Erkekler*, *Sputnik Sevgilim*, *Tuhaf Kütüphane*, *Karanlıktan Sonra*, *Fırın Saldırısı*, *Rüzgârın Şarkısını Dinle*, *Kumandanı Öldürmek*, *Doğum Günü Kızı*, *Mesleğim Yazarlık*, *Dans Dans Dans*, *Pinball 1973*, *Sadece Müzik*, *Birinci Tekil Şahıs*, *Bir Kediye Terk Etmek*, *Ortadan Kaybolan Fil* ve *Şehir ve Belirsiz Duvarları* isimli kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında
İmkânsızın Şarkısı
Yaban Koyununun İzinde
Sahilde Kafka
Zemberekkuşu'nun Güncesi
Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu
1Q84
Koşmasaydım Yazamazdım
Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları
Uyku
Kadınsız Erkekler
Sputnik Sevgilim
Tuhaf Kütüphane

Karanlıktan Sonra
Fırın Saldırısı
Rüzgârın Şarkısını Dinle
Kumandanı Öldürmek
Doğum Günü Kızı
Mesleğim Yazarlık
Dans Dans Dans
Pinball 1973
Sadece Müzik
Birinci Tekil Şahıs
Bir Kediye Terk Etmek
Ortadan Kaybolan Fil
Şehir ve Belirsiz Duvarları

TANRI'NİN BÜTÜN ÇOCUKLARI DANS EDER

Orijinal adı: Kami no Kodomotachi wa Mina Oodoru

© 2000 by Harukimurakami Archival Labyrinth

Yazan: Haruki Murakami

Japonca aslından çeviren: Ali Volkan Erdemir

Yayına hazırlayan: Kemal Küçükgedik

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayın hakları CAA Group LTD aracılığıyla alınmıştır.

İlk kez Shinchosha Publishing Co. Ltd. tarafından yayımlanmıştır.

1. baskı / Mart 2026 / ISBN 978-625-8593-18-1

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Ayhan Matbaa Basım San. Tic. Ltd. Şti.

Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/41

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38 / Faks (212) 445 05 63

Sertifika no: 44870

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Tanrı'nın Bütün Çocukları Dans Eder

Haruki Murakami

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Ali Volkan Erdemir

 Doğan
Kitap

Çevirmenin Önsözü

İkinci Dünya Savaşı'ndan büyük bir yıkımla çıkan Japonya için 1964 yılı önemli bir dönüm noktasıydı. Bu yılda Tokyo ile Osaka arasında (yaklaşık 515 km) yer alan ve dünyadaki ilk yüksek hızlı tren olan Shinkansen hizmete sokuldu. Aynı yıl düzenlenen Tokyo Olimpiyatları ise ilk kez bir Asya ülkesinde gerçekleştiriliyordu. Böylece Japonya teknolojik ve ekonomik gücünün yanı sıra çalışma disiplini dünyaya kabul ettiren itibarlı bir ülke olarak tekrar güçlü devletler sahnesine döndü.

1970'lerdeki büyük ekonomik gelişimi 1980'li yılların ikinci yarısından itibaren daha da arttı. Japonya borsası inanılmaz derecede yükselirken arsa fiyatları arttı ve kredi imkânları çoğaldı. Ne var ki balon ekonomisi olarak adlandırılan bu süreç 1990'lı yılların başında sona erdi. Birçok şirket iflas ederken kredi borçlarını ödeyemeyecek duruma düşen pek çok kişi de evlerinden oldu.

Ekonominin durağanlaşmasının yanı sıra 1995 yılında Japon toplumu iki büyük olayla sarsıldı.

17 Ocak 1995 tarihinde merkez üssü Kobe olan 7,3 şiddetindeki depremde on binlerce bina yıkıldı. Otoyol ve tren hat-

larının kullanılamaz hale gelmesiyle depremzedelere ulaşım gecikti, çıkan yangınların söndürülmesi zaman aldı. Altı bin dört yüz kişi yaşamını yitirdi. Büyük Hanşin Depremi olarak anılan bu deprem, Japonya'nın güvenilir ve mükemmel bir altyapıya sahip olma imajını da yıktı.

Aynı yılın 20 Mart'ında bu kez Tokyo metrosuna Aum Hakikat tarikatı tarafından sarin gazı saldırısı düzenlendi. Dünyanın yakında yok olacağına, sadece kendilerinin kurtulacağına ve kötü insanların yok edilmesi gerektiğine inanan bu tarikat, on üç kişinin ölümüne ve yüzlerce kişinin zehirlenmesine neden olurken Japonya'nın toplumsal birliktelik ve güven içinde yaşama duygusunu da zedeledi. Tarikat lideri ve önde gelenleri 2018'de idam edildi.

Japonya'nın toplumsal tarihinde kırılma noktası olan bu iki olayın Haruki Murakami'nin kişisel tarihinde de önemli bir yeri vardır.

Murakami 1991-1995 yılları arasında Japonya dışındaydı. ABD'de Princeton ve TUFTS üniversitelerinde konuk araştırmacı olarak bulunurken *Zemberek Kuşunun Güncesi*'ni kaleme alıyor, yine İngilizceden Japoncaya çeviriler yapıyordu. Yine bu yıllarda Avrupa ülkelerine seyahatler ediyordu. Ancak Büyük Hanşin Depremi ve Tokyo metrosundaki sarin gazı saldırısının ardından Japonya'ya döndü. Bu dönüşünün nedeninin hem ülkesine duyduğu vefa hem de çocukluğunu ve gençliğini geçirdiği Kobe'ye duyduğu özlem olduğu söylenmektedir.

1995 yılına dek çoğunlukla bireyin iç dünyasını odağına alan eserler veren Murakami, bu yılın ardından toplumsal konuları ele almaya başladı. Travmalara ayna tuttuğu, ilişkilerdeki kopukluğu öne çıkardığı, körü körüne inancı sorgulattı-

ğı öykü kitabı *Tanrı'nın Bütün Çocukları Dans Eder* (2000) bu dönemin ürünüdür. Bu kitaptan kimi öyküler sonraki yıllarda sinema filmi, tiyatro oyunu ve dizilere uyarlandı.

Bu kitabın öncesindeyse, sarin gazı saldırı kurbanlarının aileleri, saldırıdan kurtulan kişiler ve metro çalışanlarıyla yaptığı söyleşilerin yer aldığı *Underground* (1997) adlı toplumsal yüzleşme odaklı kitabı yayımlamıştı. Bu kitaba 1998'de Aum Hakikat tarikatının eski üyeleriyle yaptığı söyleşiler de eklenmiştir.

Ali Volkan Erdemir
18 Ocak 2025

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

“Liza, dün ne oldu öyle?”

“Ne olduysa oldu.”

“Çok fena, çok acımasızca.”

Fyodor Dostoyevski, *Ecinniler*

Radyo: ABD ordusunda çok sayıda ölü ve yaralı var.
Vietkonglular tarafında da yüz on beş kişi öldürüldü.

Kadın: Adlarının anılmaması ne kadar korkunç.

Adam: Ne dedin?

Kadın: Yüz on beş gerilla öldürüldü demekle bir şey anlaşılıyor. Onlar hakkında bir şey bilmiyoruz. Karıları var mıydı? Çocukları var mıydı? Sinemayı tiyatroya tercih ediyorlar mıydı? Hiç bilmiyoruz. Sadece yüz on beş ölü deniyor.

Jean-Luc Godard, *Çılgın Pierrot*

Kuşıro'ya UFO İndi

Beş gün boyunca tüm vaktini televizyon önünde geçirdi. Banka ve hastaneler yıkılmış, çarşıdaki dükkânlar yanmış, tren hatları ve otoyollar kapanmıştı; onların görüntülerini izledi sessizce. Kanepeye gömülmüş, dudaklarını sımsıkı kapatmış, Komura kendisine seslense de cevap vermemişti. Başını bile sallamıyor, hiçbir tepki vermiyordu. Komura karısının onu duyup duymadığını dahi bilmiyordu.

Karısı Yamaşına doğumluydu. Komura'nın bildiği kadarıyla Kobe yakınlarında tek bir tanıdığı bile yoktu. Buna rağmen sabahtan akşama dek televizyonun önünden ayrılmadı. Gördüğü kadarıyla ne bir şey yedi ne de içti. Tuvalete dahi gitmedi. Arada bir uzaktan kumandayı kullanarak kanal değiştirmekten başka hiç kıvıldamadı.

Komura ekmek kızartıp yedi, yanında kahve içti, işe gitti. İşten geldiğinde karısı sabahkiyle aynı pozisyonda televizyonun önünde oturuyordu. Bunun üzerine buzdolabında bulduklarıyla basit bir yemek yapıp tek başına yedi. Uyumak için yatağa gittiğinde karısı hâlâ televizyonda gece yarısı haberlerini izliyordu. Etrafı âdeta taştan, sessiz bir duvarla çevriliydi. Komura artık ona seslenmekten vazgeçmişti.

Beşinci günün ardından, o pazar günü, her zamanki saatte işten dönüp geldiğinde karısı evi terk etmişti.

Komura, Akihabara'da uzun yıllardır hizmet veren bir ses sistemi mağazasında çalışıyordu. Hi-fi ekipmanlardan sorumluydu. Maaşına her satıştan komisyon ekleniyordu. Müşterileri arasında doktorlar, varlıklı işletmeciler, bölgenin zenginleri çoğunlukta idi. Bu işi sekiz yıla yakın süredir sürdürüyordu ve geliri en başından beri hiç de fena değildi. Ekonomi canlanmış, arsa fiyatları artmış, Japonya paraya doymuştu. Herkesin cüzdanı on bin yenlik banknotlarla tıkkı doluydu ve hepsi de para harcamaya hevesli görünüyordu. Mallar en pahalılardan başlayarak sırayla satılmaya devam etti.

İnce, uzun, şık giyinen ve insanlarla iyi iletişim kuran Komura, bekârken pek çok kadınla birlikte olmuştu. Ancak yirmi altı yaşında evlendikten sonra cinsel arzusu tuhaf bir şekilde kaybolup gitmişti. Evlendikten sonraki beş yıl boyunca karısından başka kimseyle birlikte olmadı. Eline fırsat geçmediğinden değil. Geçici ilişkilere ilgi duymuyordu. Onun yerine bir an önce eve dönüp karısıyla sofrada vakit geçirerek yemek yemek, kanepede sohbet etmek, sonra yatağa geçip sevişmek istiyordu. Başka bir şey istemiyordu.

Komura evlendiğinde arkadaşları ve işyerindeki çalışma arkadaşları farklı nedenlerle bu duruma şaşırıyorlardı çünkü Komura'nın düzgün ve aydınlık bir yüzü olmasına karşın karısı son derece sıradan görünüyordu. Sadece görünüşü değil kişiliği de sönüktü. Az konuşan, yüzünde sürekli hoşnutsuz ifade olan biriydi. Minyondu, memeleri küçüktü ve son derece sıkıcıydı.

Bunun nedenini Komura'nın kendisi de tam olarak bilmiyordu, karısıyla aynı çatı altında olunca omzundaki tüm yü-

kün kalktığını hissediyordu. Geceleri rahat uyumanın keyfini sürüyordu. Eskiden olduğu gibi tuhaf kâbuslarla uykusu bölünmüyordu. Ereksiyonunda sorun yoktu, cinsel birlikelikleri tutkuluydu. Ölüm, cinsel hastalıklar, uzayın genişliği gibi şeyleri düşünmesi de gerekmiyordu.

Karısıysa Tokyo'daki sıkışık şehir yaşamından nefret ediyor, memleketi Yamaşina'ya dönmek istiyordu. Oradaki anne babası ve iki kız kardeşini özlüyor, özlemi artınca tek başına onları ziyarete gidiyordu. Japon tarzı bir otel işleten ailesi varlıklıydı. Babası en büyük kızını çok sevdiğinden gidiş geliş masrafını memnuniyetle karşılıyordu. Komura işten döndüğünde karısı orada değildi. Bugüne dek defalarca mutfak masası üzerine "Bir süreliğine memlekete gidiyorum" yazılı bir not bırakıp gittiği olmuştu. Böylesi zamanlarda Komura hiçbir itirazda bulunmamış, şikâyet etmemişti. Karısının dönüşünü sessizce beklemişti sadece. Bir hafta on gün kadar sonra karısı keyfi yerine gelmiş halde geri dönerdi her seferinde.

Depremin üzerinden beş gün geçtikten sonraki gidişinde bıraktığı nota "Bir daha geri gelmeyeceğim" yazmıştı. Notta ayrıca bundan sonra Komura'yla birlikte yaşamak istememe nedenini de basit ve net bir şekilde açıklıyordu.

"Sorun senin bana hiçbir şey vermemen" diye yazmıştı karısı. "Daha açık söylersem, senin içinde bana verecek hiçbir şey yok. Sen iyi, nazik ve yakışıklı birisin ama seninle bir yaşam sürmek, hava kütlesiyle birlikte yaşamak gibi bir şeydi. Elbette bunun tek sorumlusu sen değilsin. Bundan sonra seni sevecek pek çok kadın çıkacaktır. Beni telefonla bile arama lütfen. Geride kalan tüm eşyalarımı atarsan sevinirim."

Böyle yazmış olsa da geride pek bir şey bırakmamıştı. Kıyafetleri, ayakkabıları, şemsiyesi, kahve makinesi, saç kurutma makinesi; hiçbirini bırakmamıştı. Komura işe gittiğinde karısı kargo şirketini çağırıp eşyalarını göndermiş olmalıydı. CD rafindan Beatles ve Bill Evans'ın albümleri eksilmişti, oysaki Komura bu albümleri bekârlık günlerinden beri topluyordu.

Ertesi gün Yamaşına'daki ailesinin evini aradı. Telefona annesi çıktı. "Kızım seninle konuşmak istemiyor" dedi. Konuşmasında Komura'ya karşı biraz mahcubiyet hissediliyordu. Boşanma belgesini daha sonra postayla göndereceklerini, belgeye mührünü basarak mümkün olduğunca hızlı bir şekilde geri göndermesini istedi.

"Mümkün olduğunca hızlı diyorsunuz ama bu çok önemli bir karar, biraz düşünmeme izin verin lütfen" dedi Komura.

"Ne kadar düşünürsen düşün, bir şey değişmeyecek" dedi kayınvalidesi.

Öyle olmalı, diye düşündü Komura. Ne kadar beklese de ne kadar düşünse de hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bu kadarını o da anlamıştı.

Boşanma belgesine mührünü basıp geri gönderdikten sonra bir hafta ücretli izne ayrıldı Komura. Amiri durumdan haberdardı ve şubat ayında fazla iş olmadığından itiraz etmeden izin verdi. Yüzünde Komura'ya bir şey demek ister gibi bir ifade vardı ama söylemedi.

"İzin aldığınızı duydum, ne yapacaksınız izninizde?" diye sordu öğle arasında yanına gelen meslektaş Suzuki.

"Hımm, emin değilim."

Suzuki, Komura'dan üç yaş gençti, bekârdı. Minyondü, saçları kısa kesimdi. Metal çerçeveli, yuvarlak camlı gözlük

takıyordu. Az konuşan, burnundan kıl aldırmayan biri olduğundan pek sevilen biri değildi. Yine de sakın yaradılışlı Komura'yla iyi bir takımdılar.

"Hazır fırsatını bulmuşken, güzel bir seyahate çıksanız iyi olmaz mı?"

"Hı hı" dedi Komura.

Suzuki mendille gözlük camlarını sildi, sonra sorgularcasına Komura'nın yüzüne baktı.

"Hiç Hokkaydo'ya gittiniz mi?"

"Gitmedim" diye cevapladı Komura.

"Gitme niyetiniz var mı?"

"Neden soruyorsunuz?"

Suzuki gözlerini kıstı, boğazını temizledi. "Aslına bakarsanız, Kuşiro'ya göndermek istediğim küçük bir paket var, eğer siz götürebilerseniz ne iyi olur. Bunu yaparsanız size minnettar kalırım ve gidiş geliş uçak biletinizi memnuniyetle karşılarım. Orada kalacağınız yeri de ben ayarlarım."

"Küçük bir paket mi?"

"Şu kadar bir şey" dedi Suzuki, iki elinin parmaklarıyla on santimetrelik bir şekil yaparak. "Ağır değil."

"İşle ilgili bir şey mi?"

Suzuki hayır anlamında salladı başını. "İşle hiçbir ilgisi yok. Yüzde yüz kişisel bir şey. Özensiz, kabaca taşınmasını istemiyorum, bu yüzden de posta ya da kargo ile göndermek istemiyorum, mümkün olursa tanıdık biri tarafından taşınmasını istiyorum. Aslında kendim götürsem daha iyi olur ama Hokkaydo'ya gidecek vaktim yok."

"Önemli bir şey mi?"

Suzuki kapalı dudaklarını hafifçe araladı, sonra başını evet anlamında salladı. "Ama kırılacak ya da tehlikeli bir şey değil,

endişe etmenize gerek yok. Normal bir şekilde taşımanız yeterli. Havalimanında X-Ray cihazından geçmeyecek bir şey değil. Size rahatsızlık verecek bir şey değil. Postayla göndermeyişimin nedeni keyfi.”

Şubat ayında Hokkaydo aşırı derecede soğuk olurdu. Ama soğukmuş, sıcakmış, Komura'nın umurunda değildi.

“Peki paketi kime vereceğim?”

Komura iznini nasıl geçireceğini hiç düşünmemişti ve plan yapmak da zahmetli bir şey olacağından bu öneriyi kabul etti. Hokkaydo'ya gitmemesi için de bir neden yoktu. Suzuki hemen orada havayolu şirketine telefon açtı, iki gün sonra öğleden sonra uçuşu için Kuşiro'ya uçak bileti ayırttı.

Ertesi gün işyerinde Suzuki kahverengi paket kâğıdıyla sarılmış küçük paketi Komura'ya verdi. Komura dokununca ahşap bir kutu olduğunu anladı. Dediği gibi ağır değildi. Paketin üstü geniş, şeffaf bantla defalarca sarılmıştı. Komura paketi aldı, bir süre ona baktı. Hafifçe salladı ama ne bir şeyin hareket ettiğini hissetti ne de bir ses çıktı.

“Kız kardeşim sizi karşılamaya havalimanına gelecek. Kalacağınız yeri de ayarlayacak” dedi Suzuki. “Paketi görülecek şekilde elinizde tutarak kapıdan çıkılan yerde bekleyin lütfen. Büyük bir havalimanı olmadığı için endişe etmenize gerek yok.”

Evden çıkarken emanet aldığı kutuyu yedek kalın kazağına sardı, çantasının ortasına yerleştirdi. Uçak tahmin ettiğinden çok daha kalabalıktı. Kışın ortasında bu kadar çok insan neden Tokyo'dan kalkıp da Kuşiro'ya gidiyor diye merak etti Komura.

Gazete deprem haberleriyle doluydu. Koltuğuna oturdu,

gazetenin sabah baskısını baştan sona okudu. Ölü sayısı artmaya devam ediyordu. Su ve elektrik kesintisi pek çok yerde giderilememiş, insanlar yaşadıkları evleri kaybetmişlerdi. Felaket giderek daha açık bir hal alıyordu. Ancak Komura'nın gözlerine bu detaylar tuhaf bir şekilde yavan ve derinlikten yoksun görünüyordu. Tüm sesler uzaktaydı, tekdüze idi. Onun düzgün şekilde düşünebildiği tek şey, kendisinden giderek uzaklaşan karısıydı.

Depremle ilgili makaleleri gözüyle otomatik bir şekilde takip etti, arada bir karısını düşündü, sonra yine gazeteyi okumaya döndü. Karısını düşünmekten ve harfleri takip etmekten yorulunca gözlerini kapatıp hafif bir uykuya daldı. Uyanınca yine karısı geldi aklına. Acaba karısı neden büyük bir ciddiyetle, sabahtan akşama dek, uyumayı ve yemeyi unutup deprem haberlerini takip etmişti? Orada ne görmüştü?

Aynı tarz ve renkte kaban giymiş iki genç kadın havalimanında Komura'ya seslendi. Biri açık tenli, 1,70 boyunda, kısa saçlıydı. Burnundan üst dudağına doğru kabarak çıkan bölgede kısa tüylü, toynaklı bir hayvanı andıran, tuhaf bir uzantı vardı. Bir diğeri 1,55 boylarındaydı, burnunun küçüklüğü görmezden gelinirse fena bir yüzü yoktu. Düz saçları omzuna kadar uzanıyordu. Saçlarının arasından kulakları çıkıyordu ve sağ kulakmemesinde iki ben vardı. Küpe taktığı için benleri daha da göze çarpıyordu. Her iki kadın da yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu. Komura'yı havalimanındaki bir kafeye götürdüler.

“Ben Keiko Suzuki” dedi uzun boylu olanı. “Ağabeyime her zaman destek olduğunuz için çok teşekkür ederim. Bu arkadaşım Şimao.”

“Memnun oldum” dedi Komura.

“Merhaba” dedi Şımao.

“EŐiniz yakın zamanda vefat etmiŐ diye duydum aŐabe-yimden” dedi Keiko Suzuki ciddi bir yüz ifadesiyle.

“Hayır, ölmedi” diye düzeltilti Komura kısa bir sessizliŐin ardından.

“Ama aŐabeyim geöen gün telefonda net bir Şekilde söyle-di. Komura’nın eŐi yakın zamanda öldü, diye.”

“Hayır, boŐandım sadece. BildiŐim kadarıyla saŐlıklı bir Şekilde yaŐamaya devam ediyor.”

“Tuhaf. Böylesine önemli bir Őeyi yanlış duymuŐ olamam ama.”

GeröeŐi yanlış yorumlamak onu incitmiŐ gibi bir yüz ifa-desi belirdi kadının yüzünde. Komura kahvesine biraz Őeker koydu, kaŐıkla sessizce karıŐtırdı. Sonra bir yudum içti. Kahve hafif ve tatsızdı; bir varlık olarak deŐil bir işaret olarak ora-daydı. Ne iŐim var benim burada, diye garipsedi durumunu Komura.

“Yanlış duymuŐum demek. Başka türlüŐünü düşünemi-yorum” dedi Keiko Suzuki tavrını düzeltilip. Sonra derin bir nefes aldı, hafiföe dudaklarını ısırıldı. “Özür dilerim. Öok ayıp ettim.”

“Hayır, sorun deŐil. İkiŐi benzer zaten.”

Onlar sohbet ederken Şımao gülümseyerek Komura’nın yüzüne bakıyordu. Komura’dan hoŐlanmış görünüyordu. Yüz ifadesi ve duruŐundan bunu anladı Komura. Üöünün arasın-da bir süre sessizlik oldu.

“Size artık Őu önemli Őeyi vereyim” dedi Komura. Öantası-nın fermuarını açtı, emanet aldığı paketi kayak için yanına al-dıŐı kalın kazaŐın arasından çıkardı. Bu paketi hiö elime alma-

dım. Oysaki kadınların beni tanması için işaret olacaktı. Peki onlar beni nasıl tanıdı, diye düşündü Komura.

Keiko Suzuki iki elini uzatıp masanın üzerindeki paketi aldı, ifadesiz gözlerle uzunca ona baktı. Sonra ağırlığını tarttı, Komura'nın yaptığı gibi kulağının yanına götürüp hafifçe salladı. Sorun olmadığını belirtircesine gülümsedi Komura'ya, sonra kutuyu büyükçe sırt çantasının içine koydu.

"Telefon etmem gerekiyor, bana biraz izin verir misiniz?" dedi Keiko.

"Olur tabii. Buyurun" dedi Komura.

Keiko sırt çantasını omzuna attı, uzaktaki telefon kulübesine doğru yürüdü. Komura bir süre onu gözleriyle takip etti. Bedenin üst kısmı sabitmiş de sadece belden aşağısı makineymiş gibi düzgün, büyük hareketlerle ilerliyordu. Onun bu yürüyüş tarzını görünce geçmişteki bir görüntü birden, rasgele araya girmiş gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

"Hokkaydo'ya daha önce gelmiş miydiniz?" diye sordu Şimao.

Komura hayır anlamında salladı başını.

"Çok uzak" dedi Şimao.

Komura evet anlamında salladı başını. Sonra etrafa baktı. "Ama burada böyle vakit geçirirken hiç de uzaklara gelmiş gibi hissetmiyorum. Tuhaf bir şey."

"Uçaktan dolayı. Çok hızlı çünkü" dedi Şimao. "Beden hareket etse de bilinç ona eşlik etmiyor."

"Olabilir."

"Uzaklaşmak mı istemiştiniz?"

"Sanırım."

"Karınız gittikten sonra mı?"

Komura başını sallayarak onayladı.

“Ama ne kadar uzağa giderseniz gidin kendinizden kaçamazsınız” dedi Şımao.

Masanın üzerindeki şekerliğe dalgın bir şekilde bakan Komura, bakışlarını kadına çevirdi.

“Öyle tabii. Dediğiniz gibi. Ne kadar uzağa giderseniz gidin kendinizden kaçamazsınız. Gölgeyle aynı. Hep peşinizden gelir.”

“Karınızı çok seviyordunuz, değil mi?”

Komura cevap vermekten kaçındı. “Keiko Suzuki’yle arkadaşsınız değil mi?”

“Evet, ahbabız.”

“Ahbap mı?”

“Karnınız acıktı mı?” diye sordu Şımao, Komura’nın sorusunu yanıtlamadan.

“Bilemedim” dedi Komura. “Hem acıkmış hem de acıkma-
mış gibiyim.”

“Üçümüz sıcak yemek yemeye gidelim. Sıcak yemek rahatlatır insan.”

Arabayı Şımao kullandı. Araba dört çekerli küçük bir Subaru’ydu. Aşınma durumuna bakılırsa iki yüz bin kilometreyi aştığına şüphe yoktu. Arka tamponda büyük bir çökme vardı. Keiko Suzuki sürücünün yan koltuğuna, Komura arkadaki dar koltuğa oturdu. Kullanması fena değildi ama arka koltukta çok gürültü vardı ve amortisör çok zayıftı. Otomatik vites değişimi rahatsız ediciydi ve klima iyi çalışmıyordu. Gözlerini kapatınca çamaşır makinesinin içindeymişçesine bir sanrıya kapılıyordu Komura.

Kuşiro’da henüz kar birikmemişti. Yolun iki tarafında kirli, çözülmüş, eski kar işlevini unutmuş sözcükler gibi yığıl-

HAYRUKİ

“Buzdolabı içinde kapalı kalıp öleceğim” dedi Miyake. “Hani vardır ya, çocuklar atılacak bir buzdolabının içine girip oynarken kapı kapanıverir ve içeride soluksuz kalıp ölürler.”

Japonya'nın ekonomisi büyüyordu. İnsanların çok parası vardı. Sonra deprem oldu. Komura'nın karısı gece gündüz haberleri izliyordu. Aynı görüntüler tekrarlanıp duruyordu: enkaz halinde binalar, çatlak sokaklar, bozulmuş raylar, çökmüş otobanlar, her yerde çıkan yangınlar. Tam bir cehennem. Artık şehir eskisinden çok daha kırılgandı. Hayat da öyle. Yarın her şey olabilirdi.

Tanrı'nın Bütün Çocukları Dans Eder çaresiz dertler, ayrılıklar ve önyargılara dair muhteşem öykülerle dolu bir kitap.